Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

126

Prenumeration å denna tidning, som utkommer hvarje Julafton, emottages af kolportörerna, äfvensom å tidningens försäljningsställen, mot den obetydliga afgiften af 25 öre för hela återstående delen af året. **Lösa nummer** kosta lika mycket, det är ju icke mer än billigt.

STJERN COSSEN.

Utdelningen sker hufvudsakligen genom kolportörer, som lofvat bära tidningen på sina händer. Eljest finnes den att tillgå i stadens boklådor samt å de flesta vanliga tidningsutdelningsställena. — **Annonser**, som önskas införda i detta nummer, kommer man försent med.

Illustrerad Jul-Muntrationstidning.

Måndagen — Femte Årgången. — den 24 Dec. 1866.

Med granen.

(Stjerngossens Julhelsning.)

Nu är det jul igen! nu är det jul igen! frid och fröjd i allas sinnen, värme inom och utom hvarje bröst!

Jag kommer ifrån skogen. Der finnas inga sippor mera, och ingen talltrast stämmer der upp sina flöjttoner. Det är så tyst och ödsligt derute. Blek tränger månens sken in mellan träden, och stjernorna vinka från skyn. Men när solen rinner upp — hvilket trollslag! Då är hela skogen en juvelerarebutik. Barrträden äro höljda med silfver och demanter i gnistrande färgprakt — och i bäcken har gubben Vinter byggt de djerfvaste tempelsalar och pelargångar, allt blänkande i solens sken, allt rikt och skönt.

Vi skulle ha oss en gran! Vår fattige grannes Petter var med. Jag bar pelsfodrade stöflor, han hade inga stöflor alls . . . men icke frös han för det! Se huru han jublar och trampar med sina fattiga, bara fötter på markens rikedomar! I sin tunna blus dansar han så varm omkring, att han svettas, och klara perlor rinna ned från hans panna. Granen är den bäste läraren af alla i kommunism. I hennes skygd dela vi alla lika julglädjen. Petter får ett par träsoldater, jag ett helt regemente knektar af tenn — hans korporal är litet sned i figuren och det ena benet är ej så långt som det andra; mina soldater äro alla stöpta i samma form, fina och prydliga — men tror du väl, att icke Petter leker krig lika bra med sin „en man och en korporal“, som jag med mitt regemente? Han vill offra sin man för gamla Sverget såväl som jag — hurra, lefve julen i våra fria bygder, och mod i bröstet för kommande strider!

Far berättade mig just härom dagen, att det stundar betydelsefulla ting, men, sa' han, och såg uppåt stjernorna, som blänkte så muntert från vinterhimmeln, och jag såg med, men ingen skugga af rädsla, ingen skymt af feghet och oro — ty „må vi strida, Gud är den som gifver segren“. Och ännu aldrig har det rätta och sanna i längden kunnat förtrampas. Det kan sjunka ned i stoftet under våra fötter; men det reser sig sedan snart åter, mäktigare och starkare än någonsin — och då ve den som spjernar emot!

Och far blickade stadigt uppåt stjernorna och jag med... och allt som jag såg, tyckte jag mig skåda djupare och djupare in i de omätliga verldarnes krets. Min syn bländades, jag såg strålande ljusgestalter, kring hvilkas tinningar hela verldssystemer lågo som ljuskransar. Ej längre mig mera mäktig utbrast jag:

„Ja, far . . . Gud gifver segren!“

Far såg förvånad på mig och tryckte min hand. Jag vill berätta dig en saga, sade han. Hör på!

Det var en gång en räf och en katt, som ofta träffat hvarandra, medan de gingo ut på jagt i äng och mark. De knöto slutligen vänskapsband med hvarann och smektes

med klo och tass så hjertligt. Deras vänskap skulle vara evig, och de skulle gifva verlden ett nytt bevis på, att Castor och Pollux finnas äfven i våra dagar på jorden.

De jagade först hvardera på egen hand och när de sedan möttes, mätta och belåtna, talade de blott om sin ömsesidiga vänskap och smekte hvarandra i frid och gamman. Men en dag råkades de ännu tidigt. Båda voro lystna på rof och de gingo tillsammans ut på jagten. Plötsligt stannade katten, räfven med. Borta på åkerrenen satt en lärka och badade sina vingar i morgondaggen, utan aning om att fara hotade.

„Jag såg henne först“, sade katten, „lemna mig henne, mon ami“.

„Cousin, vi dela rofvet“, svarade räfven och såg så vänlig ut.

„Men det är orättvist“, sade katten och sträckte fram klorna ur sammetstassen.

„Pardon, mon cousin!“ genmälte räfven och gjorde en ful grimas.

„Jag kunde väl aldrig tro, att ni var en sådan lymmel“, sade katten.

„För knäfveln!“ utbrast räfven och slog ett slag med svansen.

Men katten flög honom med detsamma i synen. Det blef ett krig på lif och död. Af bullret väcktes lärkan och svingade på sina vingar upp i höjden. Snart lågo de båda såta kusinerna i sitt blod döende på marken, men der uppe i blånande sky ljöd lärkans sång, hvars toner gåfvo fullhet och harmoni åt naturens herrliga morgonorkester.

Så lägga listen och rofgirigheten ofta sina planer, för att krossa det goda; men då de förra ej kunna enas, räddas det senare — och materialismens, de låga lidelsernas stridskämpar tillintetgöras, medan idéen, som är det goda, jublande helsar en vakande försyn och sprider fägring och lif omkring sig.

Far satt en lång stund alldeles tyst, och jag hade så mycket att tänka på. Sveriges frihet är ju ett godt; må listen och rofgirigheten gå på jagt, hon skall dock segrande höja glädjens jubeltoner . . . Petter ger sin träsoldat, jag mitt hela regemente! Lefve fäderneslandet!

Och nu den blågula flaggan i granens topp och tätt med brinnande vaxljus mellan dess grenar, hvilka vi skola rikt belasta med namnam och godter. Men flaggan öfverst! Hon säger oss, att julens fröjder äro stora, oförlikneliga, då hennes duk svajar fri. Hvem vill ej njuta en gladelig jul? Nåväl, plats för svenska flaggan . . . hvad hon tar sig bra ut deruppe öfver barren, under det julljusen kasta sitt skimmer deröfver — och det gula korset blänker på den blåa botten, på trohetens fasta grund. **Han,** hvars jordiska lefnad vi glädjestrålande helsa hvarje juledagsotta, dog också på korset — men kan väl derför någon säga, att han är död? Han lefver, fast han död är . . . och himlen är hans säte och jorden är hans fotapall!

Och derför, tänden nu ljusen alla till Hans herrlighet, som är idéens, det godas herrlighet! J, rike och lyckosamme, gifven af ert öfverflöd; J, fattige och hemsökte, varen förnöjde! Se här är jag ju, stjerngossen, och grannens Petter är med. Jag i pels, han i blus; men lika varma och glada äro vi båda. Det är ju jul . . . fridens, hvilans och glädjens högtid! Vi komma ju . . . ingen får vara trumpen! Glädje stråle ur hvarje blick, klappen händerna, sänden en tanke upp till stjernornas skaror och med tacksamt hjerta för frid och frihet skall då

„Julen vara ända till påska!“

Under bordet.

En liten underlig skizz
af *Ajax*.

Det skulle gifvas en stor middag hos grosshandlarens. Bordet var dukadt och gästerna höllo på att samlas. Man hade dock ännu ej gått till bords och scenen för den hufvudsakliga delen af vår lilla historia var tillsvidare fri. Vilja vi kasta en blick dithän? Mycket är ej der att skåda. Vi måste nemligen låta vårt öga halka förbi all den inbjudande lyx, som det rikt serverade bordet har att uppvisa, för att stanna på den visserligen eleganta, men likväl för en efter en god middags läckerheter längtande varelse, föga frestande golfmattan. Densamma skall dock blifva vittne till de scener, vi här ha att skildra.

Värderade läsare! var mig följaktig till det charmanta smörgåsbordet, tag der för dig i rikt mått och tillfredsställ din aptit på bästa sätt; ty i samma stund, som du följer mig till sjelfva middagsbordet, måste du underkasta dig samma försakelse som jag och dväljas — förlåt mig, men det kan nu inte hjelpas — under istället för vid bordet.

Gästerna äro nu församlade, grosshandlaren bjuder den älskvärda fru X. armen, de öfriga herrarne skynda att hvar åt sig utse en behaglig bordsgranne — grosshandlaren, den förträfflige värden, bjuder alltid jemna par till sina middagar — och man slår sig ned kring middagsbordet.

Men vi krypa vackert under detsamma.

Det var ett brokigt virrvarr af dam- och herreskoplagg som der församlat sig. Intresselöst, utan något bestämdt mål för sina kullbytteringar dinglade alla dessa fötter omkring — det tycktes åtminstone så.

Samlingen dernere var dubbelt så talrik som antalet gäster kring bordet och minst tiodubbelt så lifvad.

Se bara med hvilken tvärsäkerhet han står der den sporrbeprydde stöfveln, som har den förmånen att omsluta den med rik aptit utrustade majorens just ej så lilla fot. I klingande fraser skroderar han om sina meriter för kamrerns dubbelsula, och ehuruväl denne anser honom för en verklig gåpåare, stryker han likväl ödmjukt på foten för grannens öfverlägsenhet. Här se vi en pjexa, som anspråkslöst slingrar sig om stolfoten, medan der en annan stöfvel, som har hufvud på skaft, vet att fullt taga ut sin plats bland sin omgifning. Der står en kammarskrifvares i trångmål försatta fot på tå för en förmans något knöliga fortkomstledamot; och här se vi åter en liten den aldra förnäpnaste fruntimmerskänga skyggt draga sig tillbaka inom klädningens fästningsvall, för att undgå en „bisittares“ närgångenhet. En plattfot i tygkänga, tydligt angifvande sig tillhöra en till åren kommen dam, står der helt lugnt och konverserar med en jemnåring af maskulint kön om väder och vind, om det stegrade blanksmörjepriset och andra dylika, inom det passionsfria förståndets sfer fallande ämnen. I närheten vända sig ett par blankläderssstöflor förnämt om på klackarne och tyckas alldeles förgäta sitt ursprung, der de nu glänsa bland de öfriga; och der borta se vi åter igen ytterst spetsen af en liten blygsam fruntimmersko, hvilken ännu ej gjort synnerligt betydande framsteg i stora verlden.

Dock, vi skulle kunna åstadkomma en följetong endast och allenast genom att skildra alla dessa under bordet kringtumlande undersåters göranden och låtanden och ehuruväl detta i och för sig kunde vara ett ganska tacksamt och måbända äfven intressant ämne, måste vi dock afstå derifrån, alldenstund den värderade läsaren säkert redan anat, att bland alla dessa fortkomstledamöter, det helt visst bör finnas en eller annan, af särskildt intresse för vår lilla skizz, och vi skola inom kort visa, att man ej misstagit sig härutinnan.

Deruppe klingade man friskt om med glasen. Slutligen äskade värden ljud, under bordet blef ett rasslande och skrapande, ty alla vännerna dernere måste träda i verksamhet medan gästerna på stående fot åhörde den skål, grosshandlaren gick att föreslå. Glasen tömdes, man satt sig åter och under bordet sökte man ånyo bringa allt i sitt gamla esse.

Det var endast en, af tidens gnagande tand något illa åtgången stöfvel, som ej kunde återvinna sitt glada lynne. Det hvilade ett stilla vemod öfver honom och det var endast med stor möda han kunde hålla den nyfikna stortån tillbaka ifrån att helt djerft blicka ut ur sitt fängsel. Man såg tydligen på den stöfveln, att ingen dyrlegd borstare slösat sina krafter på honom. Det var, med ett ord sagdt, lätt att finna, att man här hade en stackars meddellös stöfvel framför sig, som ej dansat på rosor genom lifvet, och gjorde man sig än vidare mödan att undersöka förhållandet, visade det sig att i denna stöfvel fanns foten tillhörande en filosofie kandidat, hvilken gaf lektioner i grosshandlarens hus. Men se nu, börjar ej den slitna stöfveln att röra på sig, liksom sökte han tillfälle få sammanträffa med en kär vän!

Olika upplysning.

Förfäras ej, min ärade publik,
Af denna öfverskrift, ty jag ej ämnar gifva
Er någon hårdsmält bit pedagogik,
Fast mäkta mycket finns att derom höglärdt skrifva.
Nej, fastän högt jag skattar andligt ljus
Och dess emanationer: Klara tankar,
Jag här mig hålla vill till jordens grus
Och lågan från dess mångahanda dankar.

Jag tänkte först, på akademiskt sätt,
Att i en hjeltedikt om ljusets värde tala,
Men sjelfva *Ahlstrand* skulle stå sig slätt
Dervid och snart nog se, att han var på det hala;
Långt bättre då att ni er gör besvär
Och för en stund uti mitt tittskåp kikar,
Så skall ni finna huru skenet är
Ett lifsvilkor för alla våra likar.

Stel och putsad ser ni här magnaten
Konverserande med hennes Nåd:
Till de högre hönsen uti staten
Räknad, ty han är kommerseråd;
Han sin bana gjort så ledigt som en dans,
Han ser folk och sparar ej på „schaber“;
Oss emellan sagdt är dock hans äras glans
Endast vaxljusskenet från hans *kandelaber*.

En något ålderstigen kurtisör,
Vid skenet från en stor *moderatör*,
Försöker här sin granne att charmera;
Du handlar klokt din gamle skälm,
Du vet att kupan är en hjelm,
Som kan de värsta rynkorna kachera!

Fordom syntes här och der i sta'n
En och annan lykta, fylld med tran,
Som bedröfligt i ett gathörn blänkte;
Nu vi ega *gas* och Nattvaktskår,
Tuktad sten för liktornsprydda tår,
Byrå der man undersöker fläsk,
Parker vuxna upp utur de träsk,
Der man förr i tiden kattor dränkte.

Ni skådar här en märklig man,
Skomakar Pryl, ty det är han,
Som funnit upp för längese'n
Ett ganska sinnrikt „fotosken“
(En *kula* endast fylld med vatten).

Men hvad är han mot doktor Grå!
Den lärde, hvilken hittat på
Att såsom lampa nyttja — *katten!*

På biljarden herrskar muntert lif,
Under *lampors* os med skrål och kif
Lättingar försöka tiden mörda;

I ett vindsrum uti samma hus,
Sömmerskan bredvid sitt skraj talg-*ljus*,
Synes idoghetens lagbud vörda.

Se här en enka, knappast tretti år,
Som redan Lyckans flyktighet fått röna;
Men hon en balsam fått för hjertats sår
Uti en brun dekokt på Java böna;

Och vill ni veta hvem den sköna är,
Som der i *blossets* sken sitt blångarn spinner?
Jo Margaretha just, som Faust höll kär,
Och hvars bastanta dygd han öfvervinner.

Becksvart rufvade Oktobernatten,
— Draken lik, som vaktar dolda skatten —
Öfver lärdomssätet invid Fyris strand;
Men i sängen hökar Smörlund snarkar,
Stundom omedvetet emot gafveln sparkar,
Vid *besparingslampans* dunkla brand.

Plötsligt hökarn vaknar ur sin dvala
Plågad utaf drömmar, högst fatala
Samt en törst, som bränner svalg och gom;
„Bayerskt öl har jag ju i butiken“
Mumlar han och tar så ned från spiken
Hänglåsnyckeln till butikdörrns bom.

Sin *vaxstapel* han vid lampan tänder,
Gjordar rocken omkring sina länder,
En cigarrstump ock i munnen tar;
Skyfflar sén helt makligt ned i boden,
Ställer stapeln uppå ett af loden,
Och med handen utåt hyllan far.

Men ett sken från gatan plötsligt blänker,
Fönstret öppnas, Smörlund blicken sänker,
Och — o, fasa! — hvilken ryslig syn! —
Vid *blindlyktans* ljus från fönsterkarmen
Ses en ruskig karl just höja armen
Och helt hotfullt rynka ögats bryn.

Hökarn ramlade omkull vid disken,
Och vår tjuf, som fruktade för risken,
Satte af som Hin mot närmsta gränd;
Men med ljungeldsfart kring hela landet
Blef notisen se'n om röfvarbandet,
Ex officio, behörigt sänd.

Litteratur.

Bland nyutkomna böcker, som i och för bedömande ligga hopade på vårt bord, vilja vi för dagen särskildt framhäfva *Populär Zoologi för skolan och hemmet*. Vi ha ej på länge påträffat ett arbete inom detta område, som så klart och lättfattligt behandlar sitt ämne, och tro oss ej bättre kunna bevisa bokens förträfflighet, än genom att göra några utdrag ur densamma:

Lejonet (*Leo modernikus*). Träffas i alla civiliserade länder, företrädesvis i större städer, och igenkännes lätt på sitt nobla skick, sin värdade paryr samt det egendomliga sätt, hvarpå det svansar sig. Manen är vanligtvis delad i bakhufvudet och hänger fram på ömse sidor, så att det ser ut, som vore djurets kindbågar liksom skäggbeväxta. Det visar gerna sina framfötter, men i de flesta fall iförda ett slags skinnbeklädnad, som fått namn af handskar. Lejonet lifnär sig med allt godt det kan komma öfver, men ryter ej så sällan, synnerligast till kypare, när det vill ha föda; är emellertid särdeles kräsmagadt och dricker gerna till maten, men håller sig i detta fall mycket noga till etiketten. Fogligt till sin natur anfaller det sällan, men saknar derför icke mod, tvertom är det en modets slaf. Djuret tar sig gerna ett glas, stundom tillochmed i ögat. Ehuru innehafvande rang af djurens konung, är det ej alltid tillfreds med sin ställning och önskar sig oftast vara i bockens kläder. Går denna önskan i fullbordan, inträffar en egendomlig metamorfos med det sistnämnda djuret, ithy att detsamma då förvandlas till björn. Vissa delar af lejonets pels likna stundom panter, och är detta en omständighet af stort intresse. Lejonet jagar ibland på förbjuden mark; får det mothugg, visar det sin tigernatur och säger ingenting. Då djuret förekommer på landsbygden kallas det *bond-lejon*. Dess motsvarighet bland fjäderfäna har fått namn af *sprätthöken*.

Björnen (*Ursus Karnaljicus*). Detta är ett glupskt och farligt djur, förekommer öfverallt der menniskor finnas och inträngер oftast i deras boningar för att rama åt sig deras egodelar. För dem som björnen inlåter sig i affärer med visar han stort intresse, så länge man förstår hålla sig kontant med honom, i annat fall är hans stämning ej den bästa. Mot lejonet går han oftast bröstgänges tillväga och bryr sig ej om hur mycket han än dervid får på pelsen. I de flesta fall är han fastighetsegare och utmärker sig då för ett egendomligt brummande vid tiden för hyrans betalande; han är i detta tillstånd ej någon vän af restaurationer, ehuru han under andra förhållanden visst icke liknöjdt betraktar sådana, och ser helst att hyresgästerna, vid påfordrade förbättringar i sina bostäder, göra upp räkningen utan värden, ty han vill, som sagdt, ej gerna veta af några olägenheter för sina lägenheters skull. Som fallet vanligen brukar vara med inbitna egoister, fordrar han allt af andra, men är sjelf trög i fråga om fullgörandet af sina förbindelser. Konservativ till sin natur, sofver han ideligen då samhällsnyttiga förändringar ifrågakomma. De som egentligen bäst förstå uppskatta honom inom det samhälle, der han lefver och hafver sin varelse, äro taxeringsmännen, hvilka äro de enda som fråga efter hans förtjenster. Kall och likgiltig för allt, utom sitt eget bästa, har han äfven fått namnet *Is-björnen*. En afart inom honslägtet är den så kallade *köks-björnen* och en annan dylik äro *tvättbjörnarne*, men dessa äro ett otäckt byke.

Hummera eller egentligen **Grip-hummern** (*Astacus marinus Bygeliensis*) är till sin natur snarlik björnen, ehuru han är denne vida underordnad och egentligen att anse såsom hans kreatur. Griphummerns natur är krypande och rättframheten är honom fullkomligt obekant, hvarföre han också är betraktad såsom en verklig kräfta för den, som det går baklänges för. Djuret förekommer alltid parvis, men märkvärdigt nog äro de tu städse hannar. Grip-hummerns egentliga sysselsättning är att gå omkring och stämma,

---

Der frasar en sidenklädning, en stol ryckes litet åt sidan och en tjusande liten fruntimmersfot, ung och blyg, trippar så sakta fram på den mjuka mattan!

Kandidatstöfveln stod som fastnaglad. Han tycktes ha bemärkt den lilla skons rörelse. Denne drog sig blygt tillbaka under sidenklädningen, men lyfte snart åter upp densamma helt försigtigt och tittade sig omkring. Hegelianaren vågade ej stiga fram och ett stilla rasslande, hvilket lät snarlikt en suck, antydde de inre qval som tärde honom.

Deruppe kring bordet steg munterhetens termometer med hvar minut. Vinet löste tungorna och äfven fötterna dernere blefvo rörligare. Kandidatens stöfvel vågade sig åter ett stycke fram, den lilla fruntimmersskon började också bemanna sig — de tryckte hvarandra så ömt, rusade ifrån hvarandra, men blott för att genast åter uppsöka hvarandra. Stöfveln och skon lefde snart på så förtrolig fot, som om de setat på samma läst hela sitt lif igenom.

Men, o, ve! hvem smyger der fram öfver mattan? Himmel! en blankläderstöfvel, svart som Othello och lika svartsjuk som han.

Den lilla fruntimmersskon echapperade sin väg, som om sålen brännt under den.

Kandidatstöfveln blef en sekund stående, men då han såg sig omkring och fann att hans tjusande granne dragit sig inom sin sidenförskansning, tog han äfven ett steg tillbaka, vemodsfullt klagande.

Blankläderstöfveln återigen kastade vreda blickar till höger och venster och drog sig derefter med knarrig min tillbaka äfven han.

Då kandidatstöfveln märkte att farvattnet var fritt steg han åter dristeliga på och framgång hade han, den han så ifrigt sökte inställde sig snart igen — ty, hvad matsalsmattan enar kan ej blanklädret åtskilja!

Deruppe smällde champagnekorkarne!

— „Ni är så tystlåten, herr kandidat, jag kan just undra hvar skon klämmer?“ .... skämtade den aimabla värdinnan, som inom parentes sagdt var den unge mannen särdeles bevågen för den utmärkta omsorg han egnade sina disciplar, husets tvenne yngsta, förhoppningsfulla söner.

— „Alldeles som vår älskvärda dotter i huset“, skrattade den muntre majoren, egaren till den der sporrbeklädda stöfveln —, „hon som eljest är så yster, så att hon ej vet på hvilken fot hon skall stå!“

Fattar du af dessa antydningar, värda läsare, det tysta förbund som under middagssorlet slutits emellan de unga tu? Helt visst. Blankläderstöfveln, prydnaden för en af stadens yngre grossörer, var fallen i onåd, den lärda fakulteten hade trädt i hans ställe. Den lilla fruntimmersskon hade gjort sitt val — den yttre glansen hade fått stryka på foten för det inre värdet.

Ändtligen steg man upp från bordet. Återigen skulle vi kunna få ett rikt ämne för en lifvad skildring af de vacklande steg, som många af våra bekanta gjorde för att komma ifrån den mjuka mattan, men sedan qvintessencen af vår lilla skildring nu redan är känd, våga vi ej, såsom i berättelsens början, draga vexel på våra läsares tålamod i afvaktan på hvad som komma skall, och underlåta derföre en dylik redogörelse. Dock, om vi följa våra vänner blankläderstöflarne i spåren, finna vi huru de i vredesmod söka reda på sina galoscher, hvilka de onådigt trampa på hälarne och stampande tvinga utanpå sig, och derefter troppa af med hastiga steg. Hvad frågar väl dess egare efter att gatan visar sig efterhängsen mot dem med sina pussar? Han tänker ej på något annat än sin motgång, skyndar hem, utbyter dem mot sina tofflor och slänger föraktfullt de förtrampade trotjenarne i närmaste vrå.

Sex månader derefter var det åter en lifvad fest hos grosshandlarens.

Der firades i dag förlofningen emellen äldsta dottern och filosofie doktorn — vår numera promoverade vän kandidaten. Dennes egenskap af primus vid promotionen var det icke minst som utöfvat det bestämmande inflytandet på grosshandlaren.

Gästerna voro till större delen desamma, som hedrat stora middagen med sin närvaro. Den elegante unge grosshandlaren saknades dock — man sade att någon affärstransaktion gjort att han ej mera lefde på god fot med värden på stället. Men vi, som varit med under bordet, vi veta bättre hvar haren hade sin gång.

Den öfverlycklige fästmannen tryckte sin tjusande fästmös hand och hviskade: „Så är du då min och allt som stod i vägen för vår lycka är borta!“

En blick, ur hvilken sällheten klart framlyste, var hennes enda svar!

Men långt borta i en vrå i handkammaren låg en gammal stöfvel och en liten nedkippad sko och täljde sina minnen, smått förtretade öfver att ej få vara med på denna gladjedag. Men de hade redan gått den sista färden här i verlden.

men visst icke alltid piano, och härvid visar han sig synnerligt sträng, men ger sällan prof på godt lon. Olycklig den, som råkar i hans klor, och knipslug som han är, äro dessa ej goda att undvika. Han förekommer allmännast i Rådhusrätten, det är hans högsta mål. Här blifva visserligen hans handlingar skärskådade, men hur han bedrifver sina stämplingar, slingrar han sig vanligtvis igenom. De flesta grip-hummrar äro råa och i sådant tillstånd svarta till sitt yttre såväl som sitt inre. Kan man lyckas hålla dem riktigt varma, rodna de öfver hela kroppen, och visar sig rodnaden intensivast på näsan, som en gång vorden röd, ej gerna förlorar sin glans, äfven om dess resp. egare ej alltid skulle lyckas att hålla färgen. Fastän de tillhöra de krälande djuren, hålla de dock lunken med den löpande räntefoten och kunna stundom skala iväg som röda hundar. De söka sitt rof helst under den förbjudna tiden, då de äro oantasteliga. I grip-hummerns mage påträffas ibland rom, men i de flesta fall kognac.

Vargen (*Canis Lupus sudderianus*). Ett listigt och bakslugt djur, hvars pels är af den egendomliga beskaffenheten, att man oftast får se ullvar i fårakläder. Den allmännast förekommande arten är *Snålvargen*, hvilken är ett otäckt, girigt kräk, hatadt af alla, som ha att göra med den. Nästan lika allmänt och i vissa fall till och med i ännu talrikare mängd påträffas den s. k. *Trasvargen*, företrädesvis bland lapparne. Denna afart tjuter värre än alla andra och är synnerligast fruktad af de s. k. Backhararne. Trasvargen har ej det bästa rykte om sig och gör ejheller något för att förvärfva sig sådant. Hans begrepp om eganderätten äro ej de klaraste; dertill är han vildsint, slåss gerna och slår med förkärlek dank. Hans bo är mycket illa utrustadt och ej så sällan är han i fullkomlig saknad af sådant; hans liggplats är af sådant skäl ej den behagligaste, hvarken för honom sjelf eller samhället, hvilket han under alla omständigheter ligger till last. Bland alla hittills kända vargar finns ingen, som förstått falla så i smaken som *Cajsa Warg*.

Grisen (*Sus petit trichinis konstaplikum polisis*) tillhör ett illa beryktadt, för att ej säga ryktadt slägte, hvilket såväl i yngre år som vid mognare ålder är oborstadt, ehuru det i sistnämnda fallet ej borde vara det. Grisen lägger sig i allting, utan urskiljning, och gör intet för att synas bättre än han är. Han förföljer både menniskor och djur och fogelslägtet är isynnerhet illa ute för honom. Trots herrar naturforskares en gång gjorda indelning, tillåter han sig allehanda rättigheter gentemot faunan, och kastar utan vidare galgfoglar, spelorrar och fyllkajor in bland finkslägtet. Deremot har han stor respekt för domherrar och gör allt för att få vara i deras lag. Han är styfmoderligt behandlad af naturen: på hufvudet bär han en kaskartad utväxt, derunder ser man ett verkligt dranktryne och hans uttal är grymt. När oväder drager sig tillsammans öfver honom förstår han att skydda sig genom att bära kappan på båda axlarne och att så godt sig göra låter rätta den efter vinden. Haglar ovett öfver honom låtsar han som om det regnade, ty i sin oförskämdhet har han en försäkringspolis mot alla hagelskador. Han begagnade fordomdags säckrock, men har numera utbytt densamma mot kapotten; härutinnan har han dock handlat orätt, ty då fordomtima ingen ville köpa grisen i säcken, hotas han numera allt oftare att blifva såld till turken. Grisen har klöfvar, men brist på hjerter och sällan ruter i sig och hans preference är derföre ej stor då det är frågan om att hålla färgen. Djerft drifver han emellertid sitt spel och drager sällan det kortare stråret, ehuru han är född med betar. Deremot har han en framstående förmåga att sylta in sig, något som han gör med synnerligt god smak, och är i denna form närbeslägtad med palten och korfven. Bland afarter må nämnas *Morsgrisen* samt en i Arabien förekommande art, de s. k. *Beni-Zoug-Zoug'erna*.

Fåret (*Ovis dummeryönsis*). Detta är en from och beskedlig varelse, mycket enfaldig till sin natur och kallas derföre också på latin *ovis*. Fåret vågar sig sällan ut utan sin mamma, men har det henne med sig, så kan det stundom gå ganska tappert på i ullstrumporna: utan detta sällskap är det äfven i hemmet totalt bortkommet och har derföre också modren att tacka för allt. Det är kokett och i de flesta fårskallar påträffar man stångpomada, hvilket kräket förvarar i horn. Råkar det ut för någon klippare, och detta händer oftast, blifva dess svagheter lätt blottade, men med den största resignation biter det i gräset. Det låter utan motstånd skinna sig och ser likgiltigt huru andra spinna silke på dess bekostnad. Det är en läckergom och med en väl arrangerad „breakfest" kan man få det till hvad som helst. Fårets tidräkning rättas efter väd-uren och till dess förnämsta slägtingar höra de s. k. norrbaggarne.

Ankan (*Anas domestica puder*). Ehuru af andligt ursprung står detta djur i moraliskt hänseende ganska lågt och har isynnerhet genom sin bristande sanningskärlek gjort sig mycket illa kändt. Ankan sitter gerna i vassen och skär pipor, snattrar bredvid munnen och lifnär sig af tidningsblad och andra gräsligheter. Ankbonden står vanligtvis utan skonsamhet under toffeln och det är den trångbröstade honan som vill vara herre på and-täppan. Ankorna uppträda helst *en corps* och deraf deras namn. Deras farligaste fiende är den s. k. notisjägaren och af honom blifva de arma kräken på det obarmhertigaste svärtade, hvilket ofta gör dem nedtryckta. Kan han gå i land med att få fatt i en riktigt fet anka, behandlar han henne med synnerlig förkärlek och hon kan då genom hans förvållande lätt nog få tillfälle segla hela verlden omkring. Under en sådan färd undergår hon dock många förändringar och man har sett exempel på huru en liten anka blifvit förvandlad till en stor, omätlig sjöorm.

Hunden (*Canis Fylax vulgaris*). Denna menniskans trognaste följeslagare har, förutom otaliga andra väntjenster han visat henne, äfven lärt henne skälla och i detta fall har, såsom det så ofta händer, lärjungen öfverträffat mästaren. Otaliga äro de varieteter, hvari detta djur förekommer, och vi vilja endast fästa oss vid en af de mera framstående. Såsom sådan förtjenar nämnas *Fyllhunden*, hvilken är den bland menniskorna allmännast förekommande och lätt igenkännes på nosen. Detta djur intager helst sina födoämnen i flytande form och är så omättlig i dess förtärande, att det vanligtvis ej slutar förr än fyllhunden ej kan stå på benen. I detta tillstånd företer han högst olikartadt lynne, visar sig än som en våt hund, än som en hund på en basviol o. s. v. och begår handlingar, för hvilka han sedermera får slita en hund. Det goda väderkorn, som är en så framstående egenskap hos andra hundarter, saknar fyllhunden alldeles och låter derföre lätt fånga sig af hundfatta förföljare, som snart göra hans hundfröjd om intet. Han underkastas då den mest barbariska penitens i det han ej får annat fludium att förtära, än det han mest af alla hatar, neml. vatten. Så illa går det dock endast den simple fyllhunden då han ej förmår fullgöra sin plikt; den förnämare deremot rusar ohejdadt fram och råkar han i sina förföljares våld, döma dessa vanligtvis hunden efter skinnet, hvilket i detta fall är det, som blifvit kändt under benämningen: det gyllene. Den förnämare fyllhunden har dessutom råd att bestå sig med s. k. sängfösare, hvilken nedtrycker nivån, då den hotar gå öfver sina bräddar. Hunnen till en viss grad af utveckling, ändrar fyllhunden stundom natur, blir i de flesta fall en *lathund*, men stundom äfven en *fähund*, för att nu icke nämna ett tredje slag, hvilket dock förekommer så allmänt, att det väl knappt behöfver påpekas.

Tuppen eller **Småstadstuppen** (*Gallus Braccónicus*) är en morgonfrisk varelse istånd, till en hel del galenskaper. Han bär alltid sporrar, men topprides ändå af s. k. profryttare, hvilka från alla håll öfverflygla honom. Sjelf påflugen, låter han dock ej utan svårighet egga upp sig, men kan likväl lätt förledas att flyga högre än vingarne bära. I de flesta fall har han dock hvad man kallar flax och saknar han sådan, bjuder han 25 procents ackord eller derunder. Hans tupé är alltid synnerligt väl vårdad, men han går också aldrig utan kam. I sin hemort försöker han städse sin lycka hos högsta hönset i korgen, men råkar oftast i konflikt med kamrater, hvarvid den verldsbekanta tuppfäktningen uppstår. Man ser tuppen oftast på torn, men nästan ännu oftare ser man torn på småstadstuppen, det är hvad man kallar liktorn. Innan kommunikationerna voro så bekväma, som de nu för tiden äro, såg man småstadstuppen ofta skumpa fram på rapphöna, utan att han dock deraf led något men, alldenstund han sjelf bestod fjedrarne. Hans utbildning går ingalunda med tuppfjät, ty en om aftonen instufvad kyckling, kan nästa dag ha utvecklats till en välväxt morgontupp. Alla af hans slägte bör man ej skära öfver en kam, ty då kan man lätt blifva tupp-lurad.

Bocken (*Capra Skräddarius*). Af naturforskare hittills ställd au niveau med fåret, är detta djur dock å förståndets vägnar vida rikare utrustadt och visar sig i de flesta fall som en stor klippare. Bocken förekommer allmännast i Saxen och Lappmarken och har den märkvärdiga egenskapen att kunna sko sig sjelf med andras söm; derjemte lifnär han sig äfven med andras foder, men födan är stundom knapp. Hänvisad åt ett betungande arbete är hans ställning ej den angenämaste och några vestanflägter omsusa honom just icke. Han är mycket långtrådig och blir lätt stucken om det han har för händer ej lyckas honom. I lag-frågor anses han som en auktoritet, och äfven af det största lappverk kan han åstadkomma något helt. Han är om sig, och slår under sig hvad han kan komma öfver, tillochmed sina egna ben, men sitter då i de flesta fall som på nålar. Det händer sällan, då han inlåter sig med lejonet, att han ej går ifrån affären som en syndabock. Många afarter finnas: *Kuskbocken* förfärdigar livréer, *Sågbocken* spekulerar i trä, *Stenbocken* i skiffer. Han uppträder stundom som en brutal gåpåare och kallas då *rå-bock*, stundom åter som en svag stackare, får då på ögonen och kallas *blindbock*. Bocken låter ej gerna pruta med sig, vill aldrig höra talas om rabatt och deraf kommer sig den gamla regeln, att man ej bör sätta bocken till trädgårdsmästare.

Mycket skulle ännu kunna vara att ur detta framstående arbete hemta, men vi ha redan genom de gjorda utdragen inkräktat alltför mycket af tidningens förut strängt anlitade utrymme och måste derföre här afbryta de intressanta meddelandena, uppmanande enhvar, som vill förskaffa sig en på en gång lättläst och lärorik lektyr, att i närmaste boklåda förse sig med den ifrågavarande Naturalhistorien.

Göteborg den 24 Dec. 1866.

Vid ångf. Mary's senaste öfverresa härifrån till England höll bland passagerarne ett myteri på att utbryta, hvilket, om det ej blifvit qväfdt i sin brodd, kunnat medföra ganska betänkliga följder. Bland resenärerna fanns neml. en oxe, lika röd till sina åsigter som till sin hud, en ifrig motståndare till dem som makten hafva och hatare af hermelinen, krönta hufvuden och all höghet öfverhufvudtaget. Ännu aldrig hade han böjt sin nacke under något ok, deremot hade han varit med i fält åtskilliga gånger, men gått segrande ur alla slagtningar. Utrustad med sådana egenskaper, är det ej att undra på, om han ej godvilligt ville underkasta sig den nesliga medfart som kreatursexporten betingar och inom hans hufvud uppstod derföre en djerf plan, att befria sig sjelf och olyckskamrater från det öde, som förestod dem. Han höll dock god min under embarkeringen, ehuru ett skarpsynt öga väl skulle kunna ha bemärkt att han hade ett horn i sidan till dem, som härmed voro sysselsatta. Sedan fartyget kommit ett stycke till sjös började han bearbeta kamraterna, föreställde dem huru de med lätthet skulle kunna blifva herrar på täppan, beskref det hårda slag som väntade dem vid framkomsten och fick dem slutligen till att vara med om hans plan, hvilken genast skulle bringas i verkställighet. För att stärka deras mod, bjöd han på traktering öfver lag och ett helt oxhufvud fludium tömdes af de sammansvurna. Men bland dessa fanns en Judas. Det var en ung stut, omtyckt af ingen — ty äfven bland oxarne har stuten börjat blifva impopulär — hvilken för vederbörande myndighet inrapporterade de upproriskas förehafvande och snart var detsammas utförande omintetgjordt. En „djuris-doktor" som fanns ombord höll genast ransakning och beslöts härpå att uppviglaren skulle landsättas. Man befann sig nu i närheten af Marstrand och fartyget lade till vid Koön, hvarest den fyrbente Kossuthen ilandfördes. Nu inträffade en rörande episod. Upprorsmakarens gemål, en ung skön ko, ville nödvändigt följa sin make i landsflykten och gaf sig ej tillfreds förr än denna hennes önskan beviljats. De tu skiljdes under högljudda råmanden från reskamraterna och ångaren försvann inom kort ur deras åsyn.

Enligt sedermera ingångna underrättelser har den trogna makan ej kunnat uthålla de vedermödor, som hon varit utsatt för, utan har hon aflidit i kolera. Den sörjande maken, svårt ansatt af kolik, står vid hennes döda mull, en

bild af sorgen och med ett utseende tydande på att äfven han snart nog hoppas få bita i gräset. — Han är emellertid redan ett föremål för öns många en-kors koketteri.

Stadens utvidgning. Vid senaste sammanträdet mellan stadens tomtgubbar beslöts att en öppen plats, vid förestående reglering, skall i Pustervikstrakten reserveras, för gifvande derstädes, vid påfallande behof, af kongl. salut. Platsen skall komma att kallas *salut-torget*.

Härv. Bärarelag, hvilken institution på sista tiden ej lär ha burit sig, hvarföre den också var nära att blifva lagd på bår, har nyligen i poliskonstapeln *Lans* fått sig en chef, hvilken antages komma att lyfta laget till en hittills aldrig anad höjd. Åtminstone är det troligt att det, med honom i spetsen, lätt nog skall kunna bryta sig en ny bana. Den nye chefen lär komma att bära titeln *Lans-höfding*.

Egendomligt dödssätt. En mycket korpulent person härstädes har, vid försöket att gå igenom Bantings kur, fastnat i densamma och dött af svält. Medicolegal besigtning kommer att å den döda kroppen anställas, för att utröna huruvida några ädlare delar blifvit skadade.

Tillsatt tjenst. Mätaretjensten i Fotevig har i dessa dagar blifvit anförtrodd åt ortens skomakare.

En ny Jackson Haines, men i en annan branche, börjar nu att slå verlden med förvåning. Det är en ung man, hvilken lär ha uppnått en otrolig skicklighet i att gå på ärt-*skidor*. Han säges vara att till våren hitförvänta, om han här kan finna något lämpligt fält för sina produktioner.

Telegrammer.

STOCKHOLM. Skridskokungen Jackson Haines har af franske kejsaren erhållit titeln: hertig af Par-is, samt tillstånd att hålla sig med löpare.

UPSALA. Osäkerheten härstädes börjar åter blifva föremål för samtal. Denna gång är den dock af mindre vådlig natur och har egentligen blott visat sig inom sjelfva studentkåren, vid aflagda tentamina.

S. D. senare: Ingen går numera säker — för att ej blifva invald till medlem af svenska akademien.

MALAGA. Chefen för det äldsta härvarande vinhus, Thomas Fuller, har afgått med döden. Född i Rom, döptes han i Wien, uppfostrades i Bordeaux, gifte sig i Genève och slutade sina dagar i Malaga.

Breflåda.

Bland öfver femtio till redaktionen insända uttydningar af den i förra numret intagne rebus, ha endast fem träffat den riktiga tolkningen. Dessa voro:

Teger. *Stockholm.* Ert listiga tillägg beklaga vi att ej sjelfva ha tänkt på.

Kalkas. *Ulricehamn.*

Z. *Helsingfors.* Vi behöfva väl ej säga, att vi känna oss på det högsta smickrade öfver att vara uppmärksammade från detta håll.

Snylax & Fylax. *Umeå.* Särskildt tack för påpekningen och fastän nära ett år sedan förflutit, finner ni af dagens nummer, att den ej fallit oss ur minnet.

Gotte. *Göteborg.* Som ni af uttydningen här nedan ser förefanns en liten olikhet mellan er och vår tolkning, men då desamma i det hufvudsakliga öfverensstämma, är derom intet vidare att säga.

Uttydning af ifrågavarande Rebus:

Pest har en lång tid i år anställt förödelse bland den engelska nötboskapen och graserar än.

Snack vid Julbrasan.

En Salomos dom. En excentrisk engelsman instämde en annan för rätta, yrkande ansvar för det den senare tillåtit sig håna den förres livré, medelst att drifva gäck med hans betjent, hvars rock erhållit ett par hål. Den tilltalade nekade ej att han gjort sig löjlig öfver dessa hål, men vägrade på det bestämdaste att göra afbön, hvaremot han ej hade det ringaste emot att duellera för saken. Domaren fann emellertid för godt pröfva, att svaranden ej vore skyldig käranden någon slags upprättelse. Han hade endast gjort narr af hålen, och då intet *livré* finnes der *hålen* äro — kunde han ju heller icke ha förfördelat livréet.

En menniskokännare anmodades af en bekant om ett litet ficklån. Du skall få penningarne, sade långifvaren, men med det vilkor, att du ej blir ond på mig i händelse du icke kan återbetala dem vid förfallotiden.

Reflektioner. Två gesäller voro ute på vandring i en vacker trakt. „Det är för märkvärdigt," sade den ene, „att vår Herre kunde hinna med att skapa verlden på sex dagar." „Ja, men så blef arbetet också derefter", menade den andre, som var murare till profession, i det han pekade på en gammal förfallen smedja som stod vid vägen.

Ofrivillig artighet. Under den starka stormen häromdagen rycktes hatten af en, tvärs öfver Gustaf Adolfs torg passerande grosshandlare och fördes af vinden nedåt hamnkanalen. En skomakarepojke, som just i det amma passerade förbi, yttrade: „För all del, genera er inte för mej, herr grosshandlare, behåll ni mans hatten på!"

Fyndighet. Vid en supé i ett grosshandelshus härstädes hände sig att husets yngsta dotter, en liten bortskämd tioåring, var den första som skyndade fram till bordet och gjorde sig redo att taga en smörgås. Modren, helt förlägen öfver barnets tilltagsenhet, vände sig till henne med de orden: „Hvad nu då, Agnes, är *du* första person?" — „Nej, det är *jag!*" blef det listiga svaret.

Ersättning. Känner ni hr X. Det är eljest han, som är behäftad med den tråkiga åkomman att tala alldeles förskräckligt i näsan. På en bal var han under en fransäs inbegripen med sin dam i ett lifligt samtal, hvilket naturligtvis fördes i hviskande form. En spefogel, som stod i närheten, sade till en annan: „Det måtte smaka vännen X. att få säga ett par ord i örat, han som eljest alltid talar i näsan!"

Framtidsverk. En känd teaterförfattare, hvars hustru skänkt honom en liten arfvinge, möttes på gatan af en god vän, hvilken lyckönskade honom till det nya opus han skaffat till verlden. „Tack skall du ha, min vän," blef svaret, „men det kommer nog inte att gå ännu på ett par år."

Naiv anhållan. I en af stadens boklådor inkom nyligen en liten „skolpimps" och bad att få köpa en jordglob öfver Sverige.

Allt kan förklaras på naturligt sätt! En person, som genomgått den beryktade Bantingska kuren, hade häraf blifvit mycket försvagad och enerverad, så att han bland annat stundom tyckte sig se spöken. Han omtalade detta för en bekant, som dock menade på, att spökena väl ej utgjordes af annat än hans gamla aflagda rockar, hvilka antagligen numera gå igen.

Tandvärk. En ung man, som var begifven på spel, åtvarnades af sin far att upphöra härmed och lofvade också att göra bot och bättring. Några dagar derefter voro ynglingens ögon, då han om morgonen kom ner på kära fars kontor, mycket rödsprängda, och den gamle, som anade att sonen åter tillbringat en natt under spel och vaka, tog honom i förhör, men sonen menade på att han ej kunnat sofva om natten för tandvärk. „Derom har jag mina egna tankar, din gök," muttrade fadren, „att du har haft tandvärk tviflar jag på, men väl tror jag att du haft ondt af betarne!"

Socker och Kanel.

Ålderdomen talar så gerna om ungdomens förfall; den borde akta sig derför, ty det är alltid oförsigtigt af en fader att kalla sin egen son en ouppfostrad slyngel.

— När vi erkänna våra små fel, sker det ofta för att inbilla verlden att vi ej ha några stora.

— Initiativens män äro sällsynta. Den som vill bryta isen, riskerar alltid att plumpsa i vattnet.

— **Det är med stora män, som med stora byggnader, de böra betraktas på afstånd.**

— Högmodet skiljer sig från stoltheten derigenom, att det förra förnärmar andra, då den senare endast försvarar sig sjelf.

— Inspirationens eld är som en brinnande fidibus — den förmår väl att spränga ett krut-torn, men skyddar ej mot vinterkölden.

— Hyckleriet är en hyllning, som lasten visar dygden.

— En falsk vän är som skuggan. När solen skiner, kan man ej blifva af med den, men mulnar himlen, är den spårlöst försvunnen.

— Hvarför skulle ej den enfaldige då och då kunna fälla ett sundt omdöme? Ett ur, som står, visar ju ändå tiden riktigt två gånger om dygnet.

— Den som tror att han kan undvara andra, bedrar sig mycket, men den som tror att andra icke kunna undvara honom, bedrar sig ännu mera.

— Motgången krossar småsjälar, men gör de stora starka, liksom vinden släcker ljuset, men uppblossar elden.

— Så stor makt kunna moderna utöfva, att man stundom måste spöka ut sig rent af löjligt för att ej blifva utskrattad.

— Hvarför säger man alltid: en man, ett ord och ej: en qvinna ett ord? — Antagligen derföre, att damerna sällan kunna affärda något med ett ord!

— Att fela är mensklig, men tror någon sig blifva menniska genom att fela, så felar han omensklig.

— Beklaga dig aldrig öfver att dåliga menniskor äro dina fiender — tänk om de voro dina vänner!

— Det är så få, som blifva något stort, emedan det ges så många, som tro sig vara det!

— För att upprätthålla jemnvigten här i verlden, har Försynen styrt så till, att den rike fruktar för att blifva fattig och den fattige hoppas på att blifva rik.

— Det är en stor lycka i olyckan att veta upphofvet till det onda ligga hos en sjelf; man känner åtminstone då, till hvem man skall vända sig för få det afhjelpt.

— „Times is Monney“, men „Daily News“ föder nog också sin man.

Djupa sanningar i lätta drägter.

I Boston i Norra Amerika förevisas för närvarande en jätte, som är så lång, att hans längd ej kan uppgifvas i tumtal, men såsom bevis på hans kolossala dimensionerar kan anföras, att han är så reslig, att han aldrig kan känna om han har varma eller kalla fötter.

— Den lataste menniska i verlden är en engelsk lord vid namn X. Han håller särskildt en lakej som nyser för honom.

— En student hade en kammare som var så liten, att man ej kunde gå mera än ett enda steg deri; men en annan bebodde ett vindsrum med så knappt utrymme, att ej ens hans ur kunde gå derinne, hvarföre han också nödgades „stampa“ det.

Rim och reson.

Armod.

Fattig är den
Som förlorat en vän
Ty svårt det är
Få en sådan igen;
Men armare är väl den ändå
Som aldrig lyckas en vän att få.

Djupsinnighet.

Ett haf är denna verlden —
Om du vill perlor leta,
Du måste till dess botten
Långt ned i djupet streta;
Ty uppå ytan simmar
Blott flarn och skum och strå —
Allt hvad som icke duger
Det flyter ofvanpå.

Klokhet.

Ej lasta din förmåga, den lär nog räcka till,
Ty är du blott förnuftig, så kan du hvad du vill.
Klok man kan önska mycket, men är förnuftig han
Ej önskar han väl mera, än hvad han ernå kan!

Erfarenheten talar.

Der sutto två banditer, en gammal och en ung,
Vid skogens bryn och tömde en nyss bestulens pung;
Då ljöd i deras närhet en frisk och glädtig sång —
Der nalkades en yngling med fjäderlätta språng.
Den yngre röfvarn spände sin hane och lad' an,
Den gamle honom hejda — han var en praktisk man —
„Spill ej ditt krut förgäfves, min gosse, tro du mej
Om guld den stymparn hade, han sjöng så muntert ej!“

Likheter.

Kärleken liknar månen, och likheten är den:
Att när han nått sin fullhet, så tar han af igen.

Önskan.

Långtrådiga besök inkräkta rum och tid,
O, att hvar pratsjuk narr mig lemnade i frid!

Rättegångs- och Polissaker.

„Hvad göres oss mera vittne behof?“ Vid —tuna häradsrätt förevar nyligen ett mål rörande ett öfvervåld begånget af några druckna bönder och har vår referent, såsom ett kuriosum, insändt nedanstående vid förhöret afgifna vittnesmål:

Domaren. Nå, min kära Anders Person, har du något att upplysa om det här slagsmålet?

Anders. Ja nog ska' la' ja' säje hva' ja' vet!

(Sedan domaren gjort Anders uppmärksam på edens vigt och värde, lägger Anders fingrarne på bibeln.)

Domaren (förestafvar.) „Jag lofvar och svär . . .“

Anders. Ja dä gör la ja' me'.

Domaren. Nej, min gubbe, du skall säga som jag.

Anders. Som ja' lell. (Sedan domaren lyckats göra begripligt för Anders att han ordagrannt måste eftersäga hvad som förestafvas honom, och sedan han gått eden fortfar han) Jo, si nu va' dä la' ackerat så mä hela exmeteten, att ja' feck bra me hö och säd i fjol'arse . . . . .

Domaren. Nå men, min bästa Anders Person, det hör ju icke till saken.

Anders. Dä måtte la ja' vete att dä hör te saka — å så for ja' åf in te sta'n, å nu vet nog nådi lagman, att en behöfver köpe sej sill, å salt, å tocke, som ska' vare tell, för när man ä' nyss gift för första gången . . . . .

Domaren (afbryter) Till saken! till saken!

Anders. Jaa vars! har jag svuri så ska ja' å tale om'et. — Ja se'n ja fått det däringa sill'n och sallte, — å jag tror dä va' en half fjäring kabiljo mä, men ja' kan la inte ta' den dära halfva kabiljofjäringa på mi ed inte, för dä vet ja inte bestämdt; men sen så hade ja i kömsjon te köpe fäjol-strängar åt Nils Olson i Backsta, som han spelte åf på Jeppes bröllop opp ve herrgåla.

Domaren. Kunde vi inte göra det här litet kortare? —

Anders. Körtare! nej, Nils sa' att qvinta va' bra, men di andre basarna va' för körta sa'n.

Domaren. För ut karlen!

Anders. Nehej, dä blir la int nå' åf inte, för har ja' svuri, så ska' ja också tale omet, dä kan nådi lagman å hela rätta, slå sig i backen på. Å så när ja' va' på hemväga, köm nämdeman (pekar) jaa, han sitter där! Go' da' nämdeman! sa' ja' — Go' da' Anders Persa! sa' han — sulle inte nämdeman kunne köre lite långsamare, sa' ja', för mi Brunta ä lite tungsprungen ve' de' här lage, å därför går det så uschlit, sa' ja' — jasså, sa' nämdeman' — å så körde vi i smått lerk framåt Löfstabackarna, å när vi köm fram te Löfstakrogen, så sulle vi pusta där kan en förstå — . . . .

Domaren. Nå, nu ä' vi då ändtligen på krogen!

Anders. Då gaf nämdeman sin häst nå'ra höstrån, å ja' gaf mi Brunta också en tapp, å så sa' ja': hör nu, nämdeman, sulle dä inte vara möjlitt te få si nämdeman på ett glas öl, sa' ja', nämdeman har la sitt mej så många gånger — ja tack Anders Persa sa' han, för nämdeman ä inte högfäluger han, det vet nådi lagman å hela rätta, å (pekar på åhörarne) J ög (också) — ja då så gick vi in å begärte fram två super, som sulle vara renat, för nämdeman super så'nt — å så två tunner öl.

Domaren. Nå? hur gick det sedan?

Anders. Jo, vi fecket —

Domaren. Nej slagsmålet! hur var det med det?

Anders (rifver sig i hufvudet) jassså slagsmåle', jo dä' va' så att dä' — dä va' köntant slut då!

(Stor munterhet i tingssalen.)

Död.

Att sjöbussen **KARDUS TOBAK** född i Havana på Cuba vid öfverresan till Europa, genom att komma ångbåtspipan för nära, gått upp i rök, tillkännagifves endast på detta sätt.

Tillkännagifvanden.

Ingen hosta mer!

Ett bepröfvadt medel till botande af allt slemt bröstlidande meddelas af

CLARA STRUPEN
från Hirtshals.

Sedan det numera är ett konstateradt faktum, att jag är **gift-fri,** får jag härmed anmäla mig såsom varande till äktenskap ledig.

Anni Lin,
Skönfärgerska.

Undervisning i matematik

lemnas af undertecknad, som umgås i endast bättre cirklar och känner sitt ämne till punkt och pricka.

WINKELSPETS,
Löjtnant vid linieregementet.

Patron Kornlund.

Patron Kornlund var en myndig man,
Gods och pengar fullt upp egde han,
Hade tegelbruk och bränneri,
Samt ett högst förträffligt garfveri;
Hård som ödet — emot sina dränga,
Var han nidsk på allting utom — slängar.

Hur han fått sin rikdom vet man ej,
Men i yngre år var han lakej
Hos en gammal gallsjuk hennes Nåd;
Fick af henne många goda råd,
Blef till slutet inspektor på gården,
Och om folk och fä tog hela vården.

Snart man fann att trots hans örons längd
Var han dock i räknekonsten slängd,
Ty när „Nåden“ nedsteg i sin grift,
Visade han båd' med ord och skrift
Huruledes han det så bedrifvit,
Att han egare till godset blifvit.

Penningen nog mycket göra kan,
Men patronen dock i längden fann
Att, dess bättre, man i våra dar,
Äfven vida högre anspråk har,
Och att åsnan, trots den yttre glansen,
Aldrig lyckas riktigt dölja svansen.

Danslektioner.

Efter att en längre tid ha vistats på resande fot och lefvat på hoppet får jag härmed anmäla, att jag nu återvändt till fäderneslandet och har för afsigt att, i likhet med föregående år, inrätta ett dansinstitut härstädes. För att kunna drifva affären i stor skala, medför jag denna gång tvenne biträden,

båda elever af mig och, jag vågar försäkra det, lika stora dansmästare.

Närmare framdeles.

Karl Warvig.

Gamla Skridsko-Kotteriet

sammanträder för åtskilliga vigtiga öfver- och underläggningar i ett glatt lag inom årets utgång.

Bland öfverläggningsämnen påpekas:

1:o. Hvilket är bästa sättet att återförvärfva de *öfverlöpare,* som afsöndrat sig från gamla kotteriet?
2:o. Huru skall sällskapets mindre fördelaktiga ställning kunna upphjelpas?
3:o. Hvarifrån taga medel att hjelpa på fötter de medlemmar, som råkat på balance?
4:o. Bästa sättet för att skydda debutanter från att falla igenom.

Isidor Hahl,
Ordförande.

Patenterad Strykapparat,

isynnerhet att rekommendera för större skolor och kaserner. Utom många andra fördelar, som denna nya uppfinning erbjuder, må särskildt framhållas, att den är ytterst bränslebesparande, då den matas af en enda liten hasselqvist eller dylikt. Den kan äfven tjena som värm-apparat och är uppfinnaren villig lemna all nödig handräckning i och för apparatens begagnande, så för ena som andra ändamålet.

PÅKENHJELM,
Kläkommissarie.

OBS. Särskildt för ändamålet tillverkade strykstickor kunna äfven bekommas.

Besättningens å vraket „Vigilören“ skulder betalas ej af P. Q. Nier.

På förekommen anledning får jag härmed äran offentligen tillkännagifva, att det endast är slemt förtal, det jag skulle ha yttrat min afsigt vara, att vilja på ett eller annat sätt söka undandraga mig min skyldighet att erlägga den mig af taxerings-komitén påförda afgift. Detta kan så mycket mindre vara med rätta förhållandet öfverensstämmande, som jag tvärtemot hjertans gerna, efter de upplysningar jag senast i går afton vunnit, vill vara qvitt min *skatt.*

Bok-annonser.

Den förlorade handskriften. Ny bearbetning af Henry Block. Stilen elegant och ledig.

Herr Kuliss vid skiljoväggen. Teaterminnen af en gammal dekorationsmålare.

Den veritable sällskapsmannen, en oumbärlig rådgifvare för unga män, som äro måna om att vilja anses såsom en prydnad för sällskapslifvet. Med upplysande teckningar af **Pehr Nobel.**

Urverldens Under. En kedja af de besynnerligaste ting, som dermed sammanhänga. Framställning af en magiker.

Om brunnsdrickningens välgörande verkningar. Populär afhandling af Carl Spader, brunnsintendent.

Här skall lekas röfvare! Upsaliensiskt tillfällighetsskämt af KINDER-freund.

Göteborgs Vattenledning. En serie ledande artiklar rörande denna sak, med *inledning* af en praktiserad väg- och vattenbyggare.

Denna vigtiga fråga behandlas här på ett flytande sätt af en i saken hemmastadd person. Författaren bevisar klart som vatten nödvändigheten af sakens snara genomförande, med särskildt fästadt afseende vid vattenledningens inflytande i sanitärt hänseende.

Till Salu.

Märk:

Det mest läskande som finnes

är det af mig tillverkade sugpapper, hvilket resp. plumphuggare isynnerhet täcktes beakta.

Lumpacius Sudder.

Franska Renetter

eller så kallade

Paris-Äpplen

finnas att tillgå i fruktboden hos *den sköna Helena.*

Tillvarataget.

Alla hittills utkomna nummer af muntrationstidningen STJERNGOSSEN af

En tacksam läsare.

Rebus:

№ 1.

tid
Rebus tid Glace tid
tid

№ 2.

W D B C ggggggggg E

Oknäckta Nötter

till tidsfördrif vid Julbordet.

Huru lyda nedanstående meningar baklänges?

Bar arab.
Saken nekas.
Nakna ankan.

Försök att med tillhjelp af addition och multiplikation af talen

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9

få ut 100.

Försök, utan att hacka, att fyra gånger efter hvarandra hastigt uttala följande mening:

„Packa pappas kappsäck!“

Huru kan denna figur delas i fyra lika stora delar?

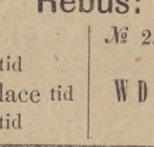

Hvad är det som i och för sig är kort, men som dock blir längre, när det blir kortare?

Lägg 15 stycken tändstickor tillsammans, så att de bilda en figur af detta utseende,

och tag derefter bort tre stickor så, att endast trenne lika stora qvadrater återstå.

Göteborg, Handelstidningens Bolags Tryckeri, 1866.